

Σχόπια με... άλλο μάτι

✓ Καλοκαιράκι έως... Μια βόλτα στο αρχαιολογικό πάρκο της Ακαδημίας του Πλάτωνα είναι ότι πρέπει.

✓ Άσε που αν πάτε Παρασκευή, Σάββατο ή Κυριακή θα... «πέσετε» και πάνω σε εκδήλωση. Τις Παρασκευές γίνεται προβολή παιδικής ταινίας. Σημείωση το σημείο συνάντησης. Μοναστηρίου και Τηλεφάνους, μέσα στο αρχαιολογικό πάρκο.

✓ Στο μάτι μας έχει βάλει ο «δαιμών» του τυπογραφείου. Έτσι δεν τον λέγαμε κάποτε; Μόνο που δεν είναι ανίκητος. Θα την πάθει μαζί μας αν συνεχίσει το... παιχνιδάκι του.

✓ Τελευταίο «κατόρθωμα» του ή λεζάντα στις φωτογραφίες από τη συνεστίαση του Συλλόγου που δημοσιεύσαμε στο προηγούμενο φύλλο στη σελίδα 4. Έκανε τον αντιδήμαρχο του Δήμου Αθηναίων κ. Βαφειάδη... τομεάρχη της Νέας Δημοκρατίας κ. Καπερώνη. Αν και δόθηκαν οι αμοιβαίες εξηγήσεις στους εμπλεκόμενους, θέλουμε να ζητήσουμε συγνώμη και από εδώ για το λάθος.

✓ Η προσοχή είναι το επόμενο μεγάλο μέλημά μας. Έτσι κι αλλιώς ζούμε σε εποχές δύσκολες όπου οι έννοιες χάνουν τη σημασία τους. Κι αυτό μας προσθέτει ακόμα μεγαλύτερη ευθύνη...

✓ Μας ακούν εκεί στο 4ο Διαμέρισμα του Δήμου Αθηναίων. Καιρό τώρα ζητάμε ένα κτίριο για να στεγαστεί μια Λέσχη Φιλίας στην περιοχής μας. Αξιόπιστες πληροφορίες μας λένε ότι βρέθηκε το κτίριο κάπου κοντά στο 4ο Διαμέρισμα. Αναμένουμε.

✓ Δεν «ζεστάθηκε» ακόμα το θερμόμετρο των δημοτικών εκλογών. Αν και έχουν αρχίσει εδώ και καιρό οι εσωτερικές συζητήσεις για πρόσωπα και πράγματα το τοπίο για την Αθήνα παραμένει θολό.

✓ Περισσότερα στο επόμενο φύλλο που αναμένεται και... προεκλογικό για την Τοπική Αυτοδιοίκηση.

✓ Για την ώρα ο κόσμος βιώνει βουβός όλο αυτό το κακό κλίμα στην οικονομία και μετράει απώλειες, ελπίζοντας πως δεν θα είναι αυτός το επόμενο θύμα που θα βγει από... την κληρωτίδα.

✓ Όχι δεν είμαστε απαισιόδοξοι. Κάθε άλλο. Άλλα τα γεγονότα είναι γεγονότα...

Ο Κρέοντας

Τριμηνιαία τοπική εφημερίδα ελεύθερης γνώμης

Αριθμός φύλλου 19
Απρίλιος - Μάΐος - Ιούνιος 2010
Διανέμεται δωρεάν

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

Πολιτιστικός & Εξωραϊστικός Σύλλογος "Ο Κρέοντας"
Κλεομήδους 2 και Κρέοντος 65 ΑΘΗΝΑ 104 43
Τηλ: 210 5135223, e-mail: kreontas@in.gr

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Αθανασία (Σούλα) Τριανταφύλλου
Μετοχή 3, ΑΘΗΝΑ 104 43, τηλ: 210 5140412
Fax: 210 5141203, κινητό: 6974 596630

ΣΥΝΤΑΓΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Ευαγγελία Κοντέ, Βασιλείος Κυριάκος,
Ηλίας Παπαμιχαήλ, Χάρης Κατσιβαρδάς, Σωτηρία Μπάρλα

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Σωτηρία Μπάρλα, τηλ: 6948107875

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Δέσποινα Καντεράκη, Αικατερίνη Παπαμιχαήλ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Νίκος Ρεμεδιάκης

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Νίκος Ελ. Θεοδωράκης, Κλεούς 15-17, ΑΘΗΝΑ 104 42
Τηλ: 210 5141044, Fax: 2105141203, κινητό: 6932 212755
e-mail: n.theodorakis@esiea.gr
http://www.thrapsaniotis.gr

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ

Ευθύμιος Κ. Σανιδάς - Ιωαννίνων 6 Μοσχάτο.

Χειρόγραφα δημοσιεύμενα ή μη δεν επιστρέφονται.
Τα εντυπώγραφα κείμενα εκφράζουν τις απόψεις
των συγγραφέων και όχι υποχρεωτικά
και τις απόψεις του "Κρέοντα".

Παρά φύσιν ασέλγεια του εκλογικού σώματος

H Ελλάδα βουλιάζει στην εύθραυστη χίμαιρα της ουτοπίας της, περί πρόσκαιρης ανάηψης, απεμπολώντας ταυτόχρονα κάθε ψήγμα εθνικής ταυτότητας, καθολικώς αυτοπαραδομένη στην φενάκη της καταναλωτικής ευζωίας, μολονότι καακερματισμένη από την άτεγκτη τροπή των εξελίξεων.

Του
Χάρη Κατσιβαρδά
Δικηγόρος,
Διαμερισματικός
Σύμβουλος
4ου Διαμερίσματος
Δήμου Αθηναίων

Είναι αποτροπιαστικό, μεσούσης της πνιγηρής αυτής κρίσης, να καθίσταται κανείς θεατής της ασχημονίας του πολιτικού γίγνεσθαι όπου ακόμη και αυτή την ύστατη στιγμή, ορισμένοι, εκ των κατεχόντων υπουργικών θώκων, να στρουθοκαμηλίζουν εμφατικά και να εξακολουθούν αδιαταράκτως να λεηλατούν με ιδιάζουσα σπουδή το κράτος, ατιμωρητί.

Η ιδιαίτερα αυτή επαχθής εικόνα που μεταγίζεται ιλιγγιωδώς στην κοινή γνώμη, είναι πραγματικά ανυπόφορη και εμποιεί το αίσθημα της πλήρους απαξίωσης στους, πανθομολογουμένων, κατάπτυστους αξιωματούχους της παρούσης κυβέρνησης που, υπό το ψευδεπίπλαστο πέπλο της αριστοροφροσύνης, διαπράττουν σωρεία αξιόποινων πράξεων, εις βάρος του πενόμενου λαού. Απολαμβάνουν σαδιστικά τον πόνο των ανθρώπων που αγωνίζονται για το άδηλο μέλλον και εκδηλώνουν απροκάλυπτα την αβυσσαλέα και κτηνώδη διάθεση στυγής κομματοκρατίας με την αήθη τακτοποίησης των **ημετέρων**.

Η σκανδαλώδης αυτή πρόκληση διεγείρει το κοινό αίσθημα και εξεγείρει το μέσο σώφρονα και συνετό πολίτη για το απύθμενο θράσος και την υπερκχειλίζουσα υποκρισία ενός αδηφάγου κόμματος που δεν έχει ψήγμα ευαισθησίας.

Νομιμοποίησε (η κυβερνώσα παράταξη) τον **«Ιδεολογικό κρατισμό»**, κατέλυσε κάθε έννοια θεσμού, χάριν ενός απροσδιόριστου **προοδευτισμού** και εξακολουθεί απροσκόπως, τις κρίσιμες αυτές στιγμές για την επιβίωση και το μέλλον αυτό του τόπου, να επιδίεται σε ακατάσχετη προώθηση των «κομματικών ορθόδοξων» πολιτών.

Μια παράταξη που οι προκάτοχοί της καθιέρωσαν, διαπρασίως, το μοντέλο του **«εθνο-μηδενισμού»**, επέβαλλαν πραξικοπηματικά, τον **εθνικό-αλλοκε-**

ντρισμό και την οικειοφοβία, ως δέον κοινωνικό φρόνημα, δια της εφαρμογής της πολιτικής της εθνικής αποδομήσεως και της, καθόλα ανερμάτιστης, αντιρασιστικής ρητορικής. **Ποινικοποίησαν και εδίωξαν απεινώς, όποιον αντιφρονούντα, τολμούσε να αρθρώσει φράση περί πατρίδος ή περί εθνικών ιδεώδων.** Τώρα, εκ δόλου και μόνο «νεκραστένουν», προσχηματικώς, τη φράση **«πατρίδα»**, σφετεριζόμενοι το περιεχόμενό της, υποκριτικά και μόνο με σκοπό να υφαρπάξουν τη συναίνεση του εκλογικού σώματος. Προσκυνάνε τον κατακτητή **-Ευρωπαίο Τούρκο-** ως **Νέο-Γεννίτσαροι**, με εκούσια αμηχανία και αδυναμία χάραξης στρατηγικού σχεδιασμού εξωτερικής πολιτικής, ευθυγραμμίζόμενοι απαρέγκλιτα και άνευ ετέρου τινός, με τις επιταγές της **«Νατοϊκής Βέρμαχτ»**.

Σε μια χώρα πλέον, που του ύπατο διακύβευμα είναι η αποτροπή διάρρηξης της κοινωνικής συνοχής, η ενδυνάμωση του κοινωνικών δεσμών, η περιφρούρηση του κοινωνικού κράτους και η πνευματική ανάταση, παράλληλα το Πασόκ στήνει «παραμάγαζο» ασελγώντας καταχρηστικά στο εκλογικό σώμα, εξαναγκάζοντάς το, να υποστεί τις δυσμενείς συνέπειες της δικής του χρόνιας παθογενούς ασκηθήσας πολιτικής. Οι αθώοι δηλαδή να καταστούν ένοχοι και συναυτουργοί των εγκληματών **διαρκείας** τα οποία έπραξαν επί τόσο χρόνια ενάντια στο λαό και στο έθνος, δίχως τον αιδώ και τον παραμικρό θηικό φραγμό.

Η Λύση είναι η ίδρυση κόμματος επιχειρηματιών για τον εξορθολογισμό ενός παράλογα δομημένου κράτους των μειοψηφικών ελίτ και των επιμέρους λόμπου που λυμαίνονται της παραγωγικότητας του τόπου. Ο κράτιστος γνώμων είναι κατά το μάλλον ή ήππον, «τι είναι το ολιγότερο επαχθές για τα ένομα συμφέροντα και τη ζωή εν γένει των πολιτών». Ένα κόμμα ικανών επιχειρηματιών που θα διαχειρίστούν με αμείλικτο ρεαλισμό, με τεχνοκρατικό πνεύμα και όραμα τον τόπο, για να εξελίξουν και να αναπτύξουν την Ελλάδα ή έναν ε σ μό, αποδεδειγμένα, ανίκανων πολιτικών που περιφέρονται ένθετην κακείθεν πλήρως εξανδραποδισμένοι στα άνωθεν κελεύσματα, φειδόμενοι βάσιμης προοπτικής προκοπής.

ΠΑΡΑ ΤΙΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΑΡΧΗΣ Ακόμα κλειστός ο Λόφος Σκουζέ

**ΣΤΟ ΚΕΝΟ ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ
ΤΟΥ ΠΑΠΑ - ΝΙΚΟΛΑ.
Εστία μόλυνσης για
ΤΗΝ ΕΥΡΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΟΧΗ.**

Συνεχίζει να παραμένει κλειστή η ταβέρνα ο Λόφος, δίπλ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΖΟΥΡΑΡΗ

«Απατλή προσπάθεια παραπλάνησης και πατερναλισμού της κοινής γνώμης από την Κυβέρνηση για την πολύκροτη Οικονομική κρίση, καταρρέει η φενάκη περί μονόδρομου για την επαχθή υπαγωγή μας στο Δ.Ν.Τ»

Ποια θα έπρεπε να είναι η συμπεριφορά της Ελλάδας για την αντιμετώπιση της κρίσης όπως εκδηλώθηκε αυτή;

Η Ελλάδα έπρεπε από καιρό, τουλάχιστον από τις αρχές της δεκαετίας του 2000, να είχε διαμορφώσει ένα ταμείο «Κυριαρχικού Χρέους», και να κάνει αυτό που έκανε η Ιαπωνία και ακολούθως η Ισλανδία, δηλαδή τον επαναπατρισμό του χρέους. Αυτή τη στιγμή η Ιαπωνία, είναι η τρίτη οικονομία στον πλανήτη. Έχει υπερδιπλάσιο δημόσιο χρέος από την Ελλάδα και άνω του διπλασίου επίσης, σχεδόν τριπλάσιο του ιδιωτικού της χρέους, δηλαδή είναι περίπου στα 210 με 220 δις ευρώ το δημόσιο της και άλλα 200 περίπου το ιδιωτικό της. Η Ελλάς έχει 114 δημόσιο και 75 των ίδιωτων. Έχουμε ακούσει καθόλου όχληση, εις βάρος, της Ιαπωνίας, από τις λεγόμενες αγορές; Αυτό, διότι το 95% του δημοσίου και ιδιωτικού χρέους της Ιαπωνίας το κατέχουν ιδιώτες Ιάπωνες. Άρα μιλάμε, σε κάθε περίπτωση, για επαναπατρισμό χρέους, δηλαδή για εθνική προέλευση του δανειστή. Το σύνολο των ασφαλιστικών ταμείων και το σύνολο του κρατικού τομέας των ΔΕΚΟ, και των, κρατικώς, ελγχομένων τραπεζών, δανείζουν το Ιαπωνικό δημόσιο, με αποτέλεσμα να δανείζονται, όχι σε ληστρικούς όρους, λαβάνοντας υπόψιν επίσης, ότι και τα τοκοχρεούσια κλημακώνονται σε βάθος χρόνου, τρεις με πέντε ή δέκα φορές μεγαλύτερο, από τον εκβιασμό που υφίσταται η Ελλάς.

Κατά τούτο, ανά πάσα στιγμή το δημόσιο με τον κυρίαρχο δανειστή λαό, μέσω των ταμείων, αναδιαπραγματεύεται, τις προθεσμίες αποπληρωμής, όπως και των τόκων και των τοκοχρολυσίων καθώς εν τέλει και του τελικού κεφαλαίου, με αποτέλεσμα να έχει μια υποδειγματική σταθερότητα και συνεχή ροή για τις επενδύσεις και την ανάπτυξη.

Στα καθήματά, η Ελλάς έχει δύο ημικρατικούς τραπεζικούς φορείς και έναν πλήρη κρατικό φορέα, δηλαδή το εθνικό ταμείο της Ευρώπης, που ανήκει στο δημόσιο, η εθνική τράπεζα κατά 50% καθώς και η αγροτική περίπου το ίδιο, μα ούτως η άλλως σε αυτές τις δύο τράπεζες το ελληνικό δημόσιο έχει τη δυνατότητα της μειοψηφίας να παγώνει αποφάσεις οι οποίες δεν της είναι αρεστές και κατά τη διάρκεια της μεταβιβάσεως των κυριαρχικών ιδιοκτησιακών δικαιωμάτων του ελληνικού δημοσίου. Τούτο εξάλλου, ήταν η ρήτρα του κράτους ως μειοψηφία με τα αποθεματικά τα οποία κάθε χρόνο ανανεώνονται από τις εισφορές μας.

Τα ταμεία θα μπορούσαν, να δίνουν γύρω στα 25 με 30 δις ευρώ κάθε χρόνο, με άλλο ένα αποθεματικό των 25-50 των τριών ημικρατικών ή κρατικών τραπεζικών συστημάτων, θα μπορούσαν να έχουν μια δυνατότητα ρευστού άρα και ευελιξίας ως προς την αντιμετώπιση των πιεστικών δανειακών αναγκών του Ελληνικού Δημοσίου, της τάξεως των 70-80 δις ευρώ κάθε χρόνο. Τούτο δεν έγινε καθότι, συμφώνως με την άποψη των οικονομολόγων και εμπειρογνωμόνων, υπέστη τον εκβιασμό, του εδώ τραπεζικού συστήματος το οποίο, εν πολλοίς, ελέγχεται από τις Γερμανικές και τις Γαλλικές τράπεζες, οι οποίες ήθελαν αφενός μεν, να εξακολουθούν τα ληστρικά τοκοχρεούσια εις βάρος του Ελληνικού Δημοσίου, δηλαδή δάνεια με 6-7% προς το δημόσιο και δάνεια 16 με 18% προς τον εκάστοτε πολίτη και 12-15% τόκο στις μικρομεσαίες επιχειρήσεις με ενυπόθιμη επιβάρυνση των περιουσιακών στοιχείων και αφετέρου δε, ταυτοχρόνως, να μη δέχονται έλεγχο.

Δεν είναι δυνατόν το Ελληνικό δημόσιο, να έχει δανείσει, επί κυβέρνηση Καραμανλή, προς ενάμιση έτους, 29 δις ευρώ, στο Τραπεζικό σύστημα και 10 δις που πήραν από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Αντασφαλίσεως, ήτοι 30 δις αθροιστικώς, χωρίς καμία δυνατότητα ελέγχου της ροής, του χρήματος αυτού. Ωστόσο, για την ενδυνάμωση της τοπικής οικονομίας, θα έπρεπε να εγκατασταθούν επίτροποι στις τράπεζες, οι οποίοι πήραν δημόσιο χρήμα, όπως συνέβη στην Αγγλία, Γαλλία, καθώς και στις Η.Π.Α με τον Ομπάμα.

Επιπλέον μετετέθη το βάρος από τον αποτυχόντα ιδιωτικό τομέα στο δημόσιο. Αυτό έγινε σε όλη την ευρωπών, από τη στιγμή την οποία ο ιδιωτικός τομέας από μια ουσιαστικά προσβολή στο μάλλον εις βάρος του δημοσίου. Οι λαοί ευρωπαϊκοί εδάνεισαν τον αποτυχόντα κερδοσκοπικό ιδιωτικό τομέα ενώ ξαφνικά, στην Ελλάδα, γίνεται επίθεση εναντίον του κεντρικού δημοσίου τομέας, διότι έχει αυξήσει πάρα πολύ το χρέος και η λύση η οποία επιβάλλεται είναι να καταργήσουμε τις συντάξεις, να σφίξουμε τα ζωνάρια, δηλαδή μέτρα της φτωχολογίας. Ούτως ή άλλως αυτή τη στιγμή με το 40% που έχει υποστεί μείωση η αγοραστική δύναμη του 50% του Ελληνικού λαού έχει υποτιμηθεί το κυκλοφορούν ευρώ κατά 40% εκείνων που έχουν πληγεί στην αγοραστική τους δύναμη κατ' αντιστοχία κατά 40%.

Άρα για ποιο λόγο θριαμβολογούν, ότι απεφεύχθη η υποτίμηση, κατ' ουσίαν καθόλου δε γλιτώσαμε την υποτίμηση, όχι με τη μορφή της αύξησης των προϊόντων στα οποία επιβλήθηκαν φόροι, αλλά με την αυτόματη μείωση κατά 40% της αγοραστικής ικανότητας του 50% του αγοραστικού πληθυσμού για αυτό το τμήμα του μισού πληθυσμού έγινε υπότιμηση.

Η λύση είναι ο επαναπατρισμός του δημόσιου χρέους και η διαμόρφωση ενός κυριαρχικού ταμείου. Ως εκ τού

του, κάθε χώρα ασχέτως ευρωζώνης η μη, θα έπρεπε να δημιουργήσει ένα «Ταμείο Αντασφαλίσων», του κινδύνου καταρρεύσεως της ρευστότητας του ιδιωτικού τραπεζικού τομέας, ώστε για να μην ξαναπληρώσει το δημόσιο, την αποτυχία και το κερδοσκοπικό παραλήρημα των ιδιωτικών τραπεζών.

Υπάρχει τον ενδεχόμενο κήρυξης της Ελλάδος σε πτώχευση αν δεν επιτευχθούν οι σκοποί την ΔΝΤ;

Η άποψη που άκουγεται, από πολλούς εμπειρογνώμονες και επαίσθιες, είναι ότι, η χώρα ευρίσκεται ήδη σε έρπουσα πτώχευση και κυρίως η μελλοντική προβολή προς το άπειρον, της συνεχούς αποπληρώσεως των τοκοχρεούσιων, σημαίνει πως η χώρα ευρίσκεται σε πτωχευτική διαδικασία, χωρίς να έχει καν τα ευεργετήματα της πτωχεύσεως, ήτοι την παύση ή την αναστολή ή την αναδιαπραγμάτευση του χρέους. Πιστεύωντας, επειδή θα επιδεινωθεί η κατάσταση, μέσα στο χειμώνα, η Ελλάς θα υποχρεωθεί να αναδιαπραγματευτεί τους όρους, που της επεβλήθησαν εντός της Ευρωπαϊκής, και αφορούν την είσπραξη από το Δ.Ν.Τ, ανά 15ήμερο, τημήσατα των 120 δισεκατομμυρίων ευρώ, που της έχουν αποδοθή συνολικά, για ενάμιση με δύο χρόνια, δεδομένου πως, τούτο δύναται να επιδράσει ως «γόνιμος» εκβιασμός και εκ του αποτελέσματος «επωφελεία» της Ευρωπαϊκής για αναγκαστεί και η Ευρώπη ενόψει καθαιρέσεως του Ευρωνομίσματος της, επιτέλους να ασκήσει παρεμβατισμό ισχυρότερο από τον ασθενή και εντελώς υποκείμενο στις επιταγές του ιδιωτικού ληστρικού τομέα.

Όταν ο Τρισέ κάνει ακριβώς αντίθετα από εκείνα που πρέπει να πρέπει τα τελευταία δέκα χρόνια, δηλαδή τις εξής : 1)η κεντρική τράπεζα δεν αγοράζει κρατικά ομόλογα, παρά ταύτα, εδώ και 4 μήνες αγοράζει συνεχώς κρατικά ομόλογα όλων των τραπεζών της Ευρωπαϊκής 2) Δε θα εκδώσω χρήμα διότι η Κεντρική Τράπεζα δεν έχει δικαίωμα να εκδώσει χρήμα, όμως, εκδίδει τώρα εικονικό- πλασματικό χρήμα για να ενισχύσει τη ρευστότητα, παρόλο ότι, υπάρχει κίνδυνος πληθωρισμού, δηλαδή απεδέχθη ενδεχόμενες πληθωριστικές πιέσεις επειδή «έβαλε μπρος τη μηχανή» παραγωγής χρήματος για να διευκολύνει τη ρευστότητα, επομένως αυτό θα έπρεπε να το κάνει 10 χρόνια πριν, η Ευρωπαϊκή Τράπεζα και η Ελλάς.

Άρα, επαναπατρισμός του δημόσιου χρέους, σημαίνει πολιτική διαπραγμάτευση μαζί τους, δηλαδή ή όπως διαφίνεται, να επαναδιαπραγματεύεται η Ελλάς με την Ευρωπαϊκή τις συνθήκες και τους όρους με τους οποίους δέχτηκε, άνευ όρων, να μετατρέψει την κυβέρνησή της, σε κατοχική κυβέρνηση και τους Υπουργούς σε μεταφραστές της Τροίκας και να επιμηκύνει σε βάθος χρόνου την αποπληρωμή, δεδομένου ότι και η Ευρώπη θα δεχτεί ότι ένα τμήμα του δημοσίου χρέους, το οποίο πρέπει να είναι της τάξεως του 50 ή 70% είναι αναγκαίο να διαγραφεί, όπως τούτο, έκανε η Ουκρανία το Πακιστάν, η Ισλανδία καθώς και το Μεξικό, σε συνομιλία με το Δ.Ν.Τ, την Ευρωπαϊκή Ένωση και με άλλους χρηματοδοτικούς οργανισμούς.

Ως εκ τούτου, βάσει τα ανωτέρω και σε κάθε περίπτωση, η Ελλάς να διαμηνύσει ευθαρσώς ότι «Δε θα πάρετε τα υπόλοιπα λεφτά» καθότι ούτως ή άλλως τα έχετε πάρει, ήδη, λόγω των κτηνωδών τοκοχρεούσιων που μας έχετε επιβάλλει και επομένως, ήδη, αυτά που μας έχετε πάρει αθροιστικά, είναι, αρκούντων ικανοποιητικά, για την αποπληρωση του κεφαλαίου, συν του γεγο

Χιμαιάριο... Θέρος

Το φετινό καλοκαίρι προοιωνίζεται να είναι περισσότερο "χειμερινό" παρά ποτέ, λόγω της δεινής κρίσης στην οποία έχουμε περιέλθει, με συνέπεια το μέλλον να διαγράφεται ζοφερό, αβέβαιο και άδηλο.

Σε καμία περίπτωση δεν έχω διάθεση να κινδυνολογήσω ή να καταστώ προάγγελος δυσοίωνων ειδήσεων, παρά ταύτα, εκώντες-άκοντες, αυτή είναι η αμείλικτη πραγματικότητα στην οποία ζούμε και είμαστε υποχρεωμένοι με κάθε δυνατό τρόπο να επιβιώσουμε και να κάνουμε με, παντί τρόπω, τη ζωή μας πιο χαρούμενη και ποιοτικώς καλύτερη.

Το επικείμενο καλοκαίρι, ας ελπίσουμε να μας αναζωγονήσει, να μας γεμίσει με αποθέματα αισιοδοξίας και ψυχραφίας, ούτως ώστε να μπορούμε να απενίζουμε το μέλλον με άλλη διάθεση και να είμαστε έτοιμοι να αντιμε-

τωπίσουμε με νηφαλιότητα ο, τιδήποτε θα επέλθει.

Παρά ταύτα, αν και τα πράγματα φαίνονται καθόλα αρνητικά, μπορούμε ευχερώς να διαγνώσουμε πως υπάρχει και μια ηλιαχτίδα φωτός που υποφέρουμε στο, κατάδηλα, μελανό καμβά της καθημερινότητάς μας. Αυτή δεν είναι άλλη, από την αλλαγή σελίδας στα μέχρι τώρα τελματωμένα πολιτικά δρώμενα. Ζούμε τα "Μεταπολιτευτικά Προτελεύτια" και βαίνουμε ολοταχώς προς άρδην αλλαγή πλεύση σε ένα καλύτερο αύριο, το οποίο νομοτελειακά, θα εγγυηθεί μια Νέα Ελλάδα. Η ιστορία έχει αποδείξει ότι μέσα από τη στάχτη γεννιέται κάτι καινούργιο, μέσα από τη ρήξη με το σηφαιμικό παρελθόν ξεπετάγεται η σπίθα της ανατροπής με το φαύλο κατεστημένο.

Μέσα από τις συγκρούσεις θεμελιώνονται

ισχυροί θεσμοί και ενδυναμώνονται οι άξιοι, οι οποίοι εκ των περιστάσεων καλούνται να παράσχουν μια «χείρα βοηθείας» στο ψυχοραγούν καταβαραθρωμένο σύστημα.

Άρα, με κράτιστο γνώμονα το "ουδέν κακό αμιγές καλό", μέσα από τα βάσανα θα αναστηθούμε πιο ισχυροί και θα επανιδρύσουμε το κράτος, εγκαινιάζοντας τη "Νέα Μεταπολίτευση" των Αρχών των Αξιών και των Δημοκρατικών Ιδανικών.

Ως εκ τούτου, λοιπόν θέλει αρετή και τόλμη ελευθερία, δεν υποστέλλουμε τη σημαία, διαρκή μάχη και αγώνα με ακμαίο φρόνημα για ένα πιο ανθρωποκεντρικό και αξιοκρατικό μέλλον ενόψει της σύντομης **Νεκρα-Αναστάσεως μας**.

Καλό καλοκαίρι

Ποδήλατο

ένα μέσο για όπους και σε κάθε περίσταση

Σ τον πλανήτη κυκλοφορούν σήμερα ένα δισεκατομμύριο ποδήλατα, λίγο περισσότερα από τα αυτοκίνητα. Φυσικά το 1/3 από αυτά κυκλοφορούν στην Κίνα, ενώ γενικώς, η πλειονότητα αυτών στις αναπτυσσόμενες χώρες, όπου το ποδήλατο σύρεται από

Tou Níκου Ρεμεδιάκη
Χημικού Μηχανικού, MSc

τα παλιά, ταυτισμένο με τη φτώχεια. Αντίθετα, στην αναπτυγμένη Δυτική Ευρώπη, την τελευταία δεκαετία έχει αναδειχτεί ως ένα από τα πιο μοντέρνα εργαλεία του συγκοινωνιακού σχεδιασμού.

Μετά το περπάτημα, το ποδήλατο αντιπροσωπεύει τον πιο «αθώο» και ήπιο τρόπο μετακίνησης. Είναι αθόρυβο, δε ρυπαίνει, δεν καταναλώνει χώρο και καύσιμα, είναι λιγότερο επικινδυνό όχημα απέναντι στον πεζό, αλλά και τον αναβάτη του. Σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο όχημα (ή ζώο), αποτελεί το πιο αποδοτικό μέσο μεταφοράς φορτίου για δεδομένη ποσότητα ενέργειας. Είναι επίσης φθηνό και συμπαθές, γιατί συνδέεται με τα παιδικά μας χρόνια. Με το ποδήλατο παραμένει ευέλικτος, σχεδόν σαν πεζός. Μάλιστα στα αστικά κέντρα γίνεσαι πολύ πιο γρήγορος ακόμη και από το χρήστη αυτοκινήτου, απολαμβάνεις τη μετακίνησή σου, διατηρώντας αμεσότερη επαφή με το χώρο από τον οποίο διέρχεσαι.

Το ποδήλατο ήταν στο πρώτο μισό του 20ου αιώνα, σε όλες τις επίπεδες πόλεις, το βασικό μέσο μετακίνησης. Αν μάλιστα υπήρχαν τότε τα σημερινά ποδήλατα, θα χρησιμοποιούνταν σχεδόν σε κάθε πόλη, εφόσον ανεβαίνουν πια πολύ πιο εύκολα τις ανηφόρες. Το ποδήλατο ήταν βασιλιάς, γιατί δεν υπήρχαν αυτοκίνητα.

Από τότε έως σήμερα άλλαξαν τόσα πολλά και τόσο πολύ. Δεν υπάρχει επιστροφή στην παλιά πόλη, τις παλιές συνήθειες των ανθρώπων. Παρ' όλ' αυτά το ποδήλατο επιμένει και επιστρέφει.

Το ποδήλατο δεν ταυτίζεται σήμερα με απλή διεκδίκηση μιας γενικά πιο ανθρώπινης πόλης. Είναι κάτι πιο σημαντικό. Είναι αλληλένδετο με την ελεύθερη βίωση

της πόλης και με την αυτοδυναμία των μετακινήσεων. Είναι γεγονός ότι παλιότερα ελευθερία και αυτοδυναμία έχτισαν το μύθο του αυτοκινήτου. Αποδεικνύεται σήμερα ότι με το αυτοκίνητο δεν έισαι ελεύθερος, γιατί η πόλη δε σε αφήνει. Δεν είναι συμβατό με αυτή. Η μεν ιστορική δεν έχει διαθέσιμο χώρο, η δε

σύγχρονη δεν μπορεί εύκολα να εγκαταστήσει συνθήκες ήπιας ένταξης του στο εσωτερικό της. Αργό αυτοκίνητο δεν είναι αυτοκίνητο.

Αναμφισβήτητα δεν περιμένει κανείς σήμερα να καλύπτονται οι μεγάλες αποστάσεις της σύγχρονης πόλης. Η βιβλιογραφία υποστηρίζει ότι περίπου τα 5 χιλιόμετρα είναι το όριο. Είναι προφανές ότι το ποδήλατο δεν είναι ένα μέσο για διαπεριφερειακές ή αντιδιαμετρικές μετακινήσεις. Μπορεί ωστόσο να χρησιμοποιείται συνδυασμένα με τη δημόσια συγκοινωνία. Και οπωσδήποτε να συμβάλει στο ζητούμενο από όλους: την ανθρώπινη πόλη. Ένα ζητούμενο που εκ των πραγμάτων θέτει ένα σοβαρό πολεοδομικό ζήτημα. Οι πόλεις αφέθηκαν να επεκταθούν, διότι υπήρχε η λύση του αυτοκινήτου. Φτιάχτηκαν για να λειτουργούν με αυτοκίνητο. Η πρώθηση της δημόσιας συγκοινωνίας, του ποδηλάτου και του περπατήματος, προϋποθέτει πιο συγκεντρωμένα πόλεις, πυκνότερες πόλεις. Πόλεις με βάση τα τοπικά κέντρα με πολυεπίπεδες δραστηριότητες, που θα καλύπτουν όσο γίνεται περισσότερες ανάγκες των κατοίκων περιοχών που τα περιβάλλουν.

Το «μοντέλο»: η... κρεβατοκάμαρα στη Γλυφάδα, το γραφείο στο Μαρούσι και τα εμπορικά καταστήματα ή η αναψυχή στο κέντρο της Αθήνας, για παράδειγμα, οδήγησαν σε αδιέξοδα κυκλοφοριακά, ποιότητας ζωής, κόστους διαβίωσης. Η αλλαγή δείχνει αναπόφευκτη και μέσω αυτής το ποδήλατο, μέσο κατάλληλο για όλες τις ηλικίες, θα πάρει τη θέση που του πρέπει...